

som bekendt ikke i Tønde, det vejes. Det er saa ganske overordentlig lidt, der bruges, og naar man saa regner, hvad der fornuftig i 6 Aar ved almindeligt Slid, saa er jeg aldeles overbevist om, at den Bekostning, der vil paaføres de enkelte Forretninger, som have Brug for Maal og Vægt, ved denne Reform's Gennemførelse er fuldstændig forsvindende og ikke vil være for noget som helst at regne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at noget lignende gælder med Hensyn til Stolerne. Der har man gjort, jeg vil ikke sige et stort Nummer ud af, men man har dog stærkt fremhævet, at Stolerne vilde være nødt til at gøre store Udgifter til Anskaffelse af Regnebøger og den Slags Ting. I den Henseende veed det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgfreds maaske nok saa god Bested som jeg, og derfor vil jeg spørge det ærede Medlem, hvor mange Regnebøger har en Landskole, som ere 6 Aar gamle? Efter mit Kendskab ere de trykte paa saa daarligt Papir og i det hele saa maadelig udskyrede, at en Regnebog, der er brugt i en Skole i 6 Aar, kan man uden Samvittighedsnag putte i Raskelovnen, den er virkelig ikke af nogen Værdi. Jeg er temmelig sikker paa, at i Løbet af 6 Aar ville Stolerne forny deres Materiel væsentlig i Retning af Regnebøger; efterhaanden skulle ogsaa andre Lærebøger og Værebøger omdannes, men det er ikke saa nødvendigt. Nej, man skal ikke lade sig fræmme af den Slags Ting. Naar man ikke ønsker Reformationen, ligner man den Slags Mennecker, som sige: Mine gamle Sko passe mig bedst, og det er en Ulempe og Umagelighed at komme i nye Sko, og naar jeg har gaaet i de nye Sko om Dagen, er det mig en Fornøjelse om Aftenen at spærte dem af og trække i de gamle Sko. Dette Standpunkt indtager man overfor dette her. Der er nogen Umagelighed ved det, man skal gøre en lille Anstrængelse for at komme ind paa det nye, det er ganske vist, men det vil gaa som med de nye Sko, at man meget hurtigt vænner sig til at gaa med dem, og efter nogle Dages Forløb synes, at man har det rigtig godt, og naar alt kommer til alt, bedre end i de gamle. Det samme vil vise sig overfor den foreliggende Sag, og jeg er vis paa, at vort hele Samfund, naar det en Gang vænner sig til det nye, vil befinde sig vel derved og være glad ved at komme af med det gamle, som ingen Steder hører hjemme.

Et andet Spørgsmaal, som er kommet lidt mere frem denne Gang end ved de tidligere Behandlinger, og som jeg derfor skal omtale, er Spørgsmaalet om Benævnelserne. Der er fremkommet forskellige Forslag og

forskellige Meninger, idet nogle, og dertil vil jeg sige, at jeg hører, holde paa, at man skal tage de internationale Benævnelser og ikke gøre nogen som helst Forandring ved dem. Andre mene, at vi gøre Overgangen endnu besværligere for vort Folk og dem, som ikke tale fremmede Sprog, ved at indføre de fremmede Benævnelser, og at man derfor bør se at saa danske. Med Hensyn til de danske Benævnelser forekommer det mig, at der gør sig to Retninger gældende, idet der nemlig foreslaas fra een Side at bruge de gamle Maal- og Vægtbestemmelser og føre dem over paa de nye Forhold, og der er en anden Retning, der foretrækker at anvende danske Ord, som ikke tidligere have været brugte til Maal og Vægt, til dette her. Hvad nu det første angaar: at tage de uugældende Benævnelser Tønde, Alen o. s. v. og føre dem over paa de nye Begreber, vil jeg dog haabe, at intet Mennecker for Alvor vil gaa ind derpaa; thi det vilde dog være at frembringe den størst mulige Forvirring i de Forhold, som kan tænkes. Jeg kan ikke tænke mig nogen Foranstaltning, der vilde frembringe en saa fuldstændig Forvirring i alle Begreber om Maal og Vægt som dette, f. Eks. naar et Mennecker ikke vidste, om en Mil var 10,000 Metre eller 12,000 Alen, om en Tønde var 100 Litre eller 144 Potter. Det vilde bringe den allerstørste Forvirring, navnlig i Overgangsperioden, saa jeg tror, det vilde være noget af det sørgeligste, vi kunde lave. Bedre vilde det naturligvis være at tage nye Ord. Der foreligger forskellige Forslag; der er blandt andre omtalt et, der er forelagt i Landstinget. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men blot sige ganske i Almindelighed, at naar man f. Eks. anfører, at da vi ere vant til at bruge Ordet „Fod“ til Benævnelse for et Maal, kan man ogsaa bruge en „Haand“, ja, saa er det ganske rigtigt: en Haand er en Legemsdel ligesaa vel som en Fod, men nu er man en Gang vant til Benævnelsen „Fod“, det andet er fuldstændig fremmed. Det er affurat, som at ingen Kjøbenhavnner har det allermindeste imod, at der her i Byen er en Gade, som hedder Bimmelstafet, men hvis Magistraten foreslog at døbe en Gade Støvlestafet, vilde man finde det i allerhøjeste Grad besynderligt. Paa samme Maade er man ikke vant til at benytte en Haand, Negl eller Næse, som for Resten kan være af meget forskellig Længde, til Maal, og det forekommer mig, at man ikke skal indføre det. Men der er endnu en væsentligere Grund, og det er den, at jeg tror, at Sproget og de, der skulle bruge